

LJUBLJANSKI
ŠKOFIJSKI LIST

LETA 1942-XX

V LJUBLJANI 1942-XX

ZALOŽIL ŠKOFIJSKI ORDINARIAT V LJUBLJANI

TISKALA LJUDSKA TISKARNA V LJUBLJANI (JOŽE KRAMARIČ)

LJUBLJANSKI
ŠKOFIJSKI LIST

LETA 1942-XX-XXI

V LJUBLJANI 1942-XX-XXI

ZALOŽIL ŠKOFIJSKI ORDINARIAT V LJUBLJANI

TISKALA LJUDSKA TISKARNA V LJUBLJANI (JOŽE KRAMARIČ)

Kazalo

k letniku 1942 Ljubljanskega škofijskega lista. — Skupaj 12 številk.

	Stran		Stran
B		M	
Baragova zveza in devetdnevica	32	Mašni štipendiji in štolnina	14
Birmanci, seznam za leto 1942.	74	Misijonski praznik	38
Birmovanje v letu 1942.	12	N	
Božična polnočnica	55	Nota ad Directorium	40
Bratovščina sv. Družine	55	O	
Bratovščina sv. Reš. Telesa	17	Oltarni privileg duhovnikov	30, 39
C		Opozorilo skladateljem	40
Commune unius aut plurium Summo- rum Pontificum	35	P	
Č		Papežev dan	11
Čestitka in zahvala ob 25 letnem škof. jubileju Pija XII.	30	Paramenti in perilo za cerkvene obrede	16
D		Pastoralne konference leta 1941.	56
Dispensatio ab applicatione Missae pro populo	13	Pastoralne konference leta 1942.	12
Duhovne vaje v letu 1941.	18	Pij XII.: Govor ob 25 letnici škof. po- svečenja	21
Duhovne vaje v letu 1942.	33	Božični nagovor	61
F		Porciunkulski odpustek	39
Facultas absolvendi a censura Can. 2350 § 1	55	Poroke italijanskih državljanov	40
G		Postna postava za leto 1942.	9
† Gregorij, škof: Pastirsko pismo za leto 1942.	1	Posvetitev družin presv. Srcu Jez.	31
† Gregorij, škof: Po končani pobožnosti deveterih prvih petkov	37, 43	Povečana pooblastila škofom glede po- deljevanja odpustkov	48
† Gregorij, škof: Posvetitev brez. Srcu Marijinemu	51	Praznik sv. Cirila in Metoda	37
† Gregorij, škof: Voščilo duhovnikom za leto 1943.	72	R	
I		Razne objave	33, 41, 74
Izdajanje matičnih izpiskov	14	S	
Izpitni duhovnikov po kan. 130	13	Seznam birmancev za leto 1942.	74
Izseljenska nedelja	50	Slovstvo:	
K		Knjižice salezijanske družbe 19, 33, 41, 59, ...	75
Kanonična vizitacija za leto 1942.	12	Dr. Anton Terstenjak: Metodika vero- uka	33
Konference, pastoralne za leto 1941.	56	Dr. Franc Grivec: Zarja stare sloven- ske književnosti	33
Konference, pastoralne za leto 1942.	12	Tomaž Kempčan: Hoja za Kristusom	41
Konference, Sod. ss. C. J. za leto 1941.	14	Dr. Vilko Fajdiga: Moralni čudeži	41
Konference, Sod. ss. C. J. za leto 1942.	13	Weiser-Jagodice: Luč z gora	41
Konkurzni razpis:		J. L. Monsabré: Premišljevanja o sve- tem rožnem vencu	41
Schiffersteinov kanonikat, kanonikat vladarske ustanove	20	Dr. Ciril Potočnik: Ascetika	41
Kanonikat koleg. kapitlja, Št. Jošt nad Vrhniko	34	Sv. Janeza Krizostoma Izbrani spisi I.	41
		Srečko Zamjen: Fatima	59
		Dr. Gregorij Pečjak: Pot k Bogu	59
		Dutil-Vrečar: Tvoja maša in tvoje živ- ljenje	75
		Dr. Ivan Vrečar: Rožni venec bl. D. M.	75
		Sodalitas ss. C. J., konference leta 1941.	14
		Sodalitas ss. C. J., konference leta 1942.	13

	Stran		Stran
Sprememba škofijske meje	35	Jožef Eppich, Henrik Novak, Jožef Kofalt, Janko Komljanec, Franc Nahtigal, Franc Cvar, Vinko Kastelic, Jakob Omahna, Franc Zorko, Karel Žužek, Alojzij Drvodol, Janez Raztresen, Jožef Geoheli, Andrej Kopitar, Franc Kramarič	42
Sveče pri liturgiji	37	Ivan Lovšin	50
Š			
Škofijska kronika 20, 34, 41, 50, 59.	75	Anton Hočever, Jožef Seigerschmied, p. Norbert Klement	60
Škofijsko karitativno tajništvo	40	Franc Kanduč	75
T			
Treznostni teden	16	V	
Triletni izpit po kan. 130	13	Vpis v mrliško knjigo	58
U			
Umrli duhovniki:		Z	
Ivan Sušnik, dr. Alojzij Merhar	20	Zahvala Pija XII. Marijinim družbam	49
Hubert Leiler, p. Ananija Vračko, Anton Lesjak, Jožef Nagode, dr. Lambert Ehrlich	34	Zbiranje dokazov mučenštva	73
		Zgornja Šiška, župnijski urad	32

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST

Letnik LXXIX. Ljubljana, 28. januarja 1942. Štev. 1.

Izhaja mesečno. — Leto 1942. — Naročnina: 20 lir letno.

1.

Pastirsko pismo za leto 1942 o ljubezni presvetega Srca Jezusovega.

Gregorij,

po božji milosti in apostolskega sedeža oblasti škof
ljubljski, pošilja vsem vernikom škofije pozdrav
in blagoslov.

1. S pobožnostjo deveterih prvih petkov, katero, dragi verniki, v velikem številu in vneto opravljate, je to leto pri nas prav posebno posvečeno presvetemu Srcu Jezusovemu. Njegovemu posebnemu varstvu smo se izročili. Trdno zaupam, da nas ne bo zapustilo, če le mi pri njem zvesto vztrajamo.

Leto 1935. je bilo v znamenju presvetega Rešnjega Telesa. V mogočnem evharističnem kongresu smo javno izpovedali svojo vero v Jezusa, med nami pričujočega v Najsvetejšem Zakramentu. Leto 1939. zopet je bilo v znamenju Kristusa Kralja, kateremu smo priredili prvi mednarodni kongres na naših tleh. Obe leti sta nam prinesli mnogo blagoslova, milosti in božjega varstva. Letošnje leto se je začelo v znamenju Jezusovega presvetega Srca. To znamenje nam obeta vse dobro, saj je znak in sedež neizmerno ljubezni božje do nas. Ko častimo in molimo presveto Srce, častimo in molimo božjo ljubezen, kateri smo dolžni vso hvaležnost. Da bi mogli božjo ljubezen bolj razumeti in jo razločneje videti, se je Sin božji učlovečil, si privzel pravo in resnično človeško srce, da nas je mogel ljubiti tudi s človeškim srcem in na človeški način. Tako moremo Jezusovo ljubezen bolj razumeti, lažje si moremo predstavljati, kako je čutil Jezus sladkost in bridkost ljubezni do nas, ko tudi sami okušamo v svojih sreih srečo ljubezni pa tudi bridkost razočarane in zavrnjene ljubezni.

Jezusovo presveto Srce za vso neizčrpno ljubezen do nas ne zahteva in ne pričakuje od nas nič drugega kakor to, da ga tudi mi ljubimo,

resnično, vdano in hvaležno. Glavni namen pobožnosti do presvetega Srca je, da se naše duše vnamejo ljubezni do Jezusa.

2. Ko se je Jezus po zadnji večerji poslavljal od svojih zvestih apostolov, jim je naročil, skoraj bi dejal, jih je prosil: »Ostanite v moji ljubezni« (Jn 15, 9). Dva razloga navaja Jezus, zakaj naj ga zvesto in stanovito ljubimo. Prvi razlog je njegova ljubezen do nas: »Kakor je mene ljubil Oče, sem tudi jaz vas ljubil«. — Ker nas on ljubi, moramo tudi mi njega ljubiti. Ljubezen moremo vračati le z ljubeznijo, z ničemer drugim. Drug razlog pa je naša nam vrojena želja po sreči in notranjem veselju. Sreča in veselje raste iz ljubezni — prava sreča in pravo veselje iz prave ljubezni; čista sreča in čisto veselje iz čiste ljubezni; božja sreča in božje veselje iz božje ljubezni. Tako je dejal Jezus: »To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas, in da se vaše veselje dopolni« (Jn 15, 11).

3. Da bi Jezusa bolj in lažje in popolnejše ljubili, nam je razodel svoje presveto Srce, znak in sedež svoje ljubezni. Za to razodetje si je izbral skromno in skrito živečo redovnico sv. Marjeto Alakok iz reda Obiskovanja Marijinega. Bog navadno tako dela, da si izvoli za svoje orodje »kar je na svetu preprostega in zaničevanega, da se noben človek ne bo hvalil pred njim« (1 Kor 1, 28), ampak vsak spoznal božje delo. Na god sv. Janeza Evangelista 1673. leta je Jezus pobožni redovnici prikazal svoje Srce, ko je klečala pred tabernakljem, in ji je rekel: »Moje Srce je tako polno ljubezni do ljudi, da ne more več pri sebi zadrževati te goreče ljubezni, temveč je prisiljeno, da jo s tvojo pomočjo razširi in ljudem razodene, da jih obogati z zakladi, ki so v tem Srcu.«

Še naslednji dve leti se je sv. Marjeti prikazoval Jezus z odprtimi prsi, da se je videlo v njih žareče prebodeno Srce. Bridko se je pritoževal božji Odrešenik, kako so mu ljudje za vso ljubezen nehvaležni. »Glej to Srce,« ji je rekel, »ki je ljudi tako zelo ljubilo, da se ni ničesar zbalo, ampak se je popolnoma izčrpalo in žrtvovalo, da jim pokaže svojo ljubezen. Za plačilo pa prejeman od večine ljudi le nehvaležnost. Če bi ljudje povračevali mojo ljubezen z ljubeznijo, bi se mi malo zdelo vse, kar sem zanje storil, in želel bi še več storiti zanje. Ali pri njih najdem le nezvestobo in mlačnost in na moja prijazna vabila mi odgovarjajo s preziranjem.«

Končno ji je še naročil, kako mu naj vsaj ona zadostuje za nehvaležnost ljudi: Naj sprejme kolikokrat mogoče pobožno sveto obhajilo, zlasti vsak prvi petek v mesecu, v noči od četrtega do petka naj od enajstih do dvanajstih opravi sveto uro, se zedini z njim v molitvi, da utolaži jezo božjo in grešnikom izprosi odpuščanje.

Predragi v Gospodu! Skoraj bo tri sto let minilo, odkar je Jezus sveti Marjeti tako tožil — kaj se vam zdi, ali ne bi mogel prav tako tožiti tudi nad nami? Njegovo neizmerno ljubezen mu vračamo z nehvaležnostjo in vedno novimi žalitvami. Ah, Gospod, Ti sam veš, kako je v

naših dušah! Ti veš, da je naša ljubezen do Tebe slabotna, včasih kar izgine! Ti veš, da so med nami tudi taki, ki te sploh ne ljubijo, ampak samo žalijo in celo sovražijo.

4. Zakaj ga ne ljubimo bolj? Glavni vzrok je, ker ga premalo poznamo. Res, premalo ga poznamo, zaradi tega redko nanj mislimo, ga ne posnemamo in ne ljubimo dovolj živo in resnično. Pa vendar bi ga morali poznati! Naše dobre krščanske matere so nam o njem pripovedovale, v šoli smo se njegovo življenje, smrt in poveličanje učili, v pridigah moremo toliko slišati o njem — a vkljub temu ga premalo poznamo. Kako malo ga poznajo šele tisti, ki pridig ne poslušajo, nič ne berejo o njem, a kar so v šoli o njem slišali, so davno že pozabili.

V evangelijih je Jezus popisan, njegov nauk, njegova dela, njegovo življenje, trpljenje in smrt. V evangelijih ga vidimo človeka pred seboj, kako se razvija, raste, deluje in živi kakor človek. V človeški podobi nam je tako blizu, saj je nam enak postal, da bi ga mogli bolj spoznati, bolj doumeti lepoto, svetost in ljubezen njegovega Srca. Neizčrpne so lepote Jezusovih čednosti, njegove ljubezni in svetosti, ki se kažejo v dogodkih, katere evangeliji pripovedujejo. Ali poznate evangelije? Ali jih berete in premišlujete? Saj morda še evangelijev v hiši nimate!

Mnogo berete. Imate naročene časopise, izposojate si knjige. A sveto pismo? Morda še mislili niste na to. Žepna izdaja evangelijev je tako poceni, da si jo more vsaka družina oskrbeti. Kako bi Jezusa in njegovo presveto Srce mnogo boljše spoznali, ko bi vsaj vsako nedeljo v družini skupaj eno poglavje iz evangelija prebrali, ko bi v kaki tihi uri vzeli sv. pismo v roke, pa mirno in pobožno brali, kaj posamezni evangelisti o Jezusu pripovedujejo. Tedaj bi spoznali lastnosti in kreposti presvetega Srca: njegovo ljubezen in dobroto, njegovo usmiljenje in krotkost, njegovo velikodušnost in radodarnost, njegovo modrost in vsemogočnost, njegovo ponižnost in potrpežljivost, njegovo skrb za vse, njegovo plemenitost in vzvišenost. S temi krepostmi pritegne vsa plemenita in za dobroto in lepoto vnetá srca nase.

5. Srce Jezusovo je sicer že samo po sebi in zaradi svojih čudovito lepih in privlačnih lastnosti vse ljubezni vredno. Že zaradi tega bi ga morali vsi ljudje ljubiti bolj kot vse drugo. A Jezus je hotel našo ljubezen še na drug način pridobiti, hotel jo je, da tako rečem, z a s l u ž i t i.

V ljubezni svojega Srca nas Jezus naravnost obsipa s svojimi dobrotami. Ustanovil je svojo sveto Cerkev, njej je izročil vse božje zaklade resnice in milosti v naše zveličanje. Cerkev uči in razlaga nezmotljivo resnice, katere je ljubezen božjega Srca svetu razodela. Cerkev hrani in deli v svetih zakramentih milosti, katere nam je ljubezen božjega Srca zaslužila. To so tako velike dobrote, da jih v zemskem življenju ne moremo niti dovolj spoznati niti za nje dovolj hvaležni biti. V večnosti, kjer bomo božje skrivnosti gledali in božjo ljubezen uživali, bomo šele mogli biti bolj hvaležni, pa še cela večnost bo prekratka, da bi mogli

dovolj hvaležnosti izkazati ljubezni Jezusovega Srca, ki je neizčrpna in brez meja.

Samo dvojno iz brezmejnega morja božje dobrotljivosti naj kratko omenim. S svetim krstom, katerega nam je dal prejeti takoj prve dni življenja, nas je prerodil v božje otroke, nam v dušo vsadil nadnaravno življenje posvečujoče milosti in nam tako omogočil doseči večno zveličanje. Vse te neprecenljivo velike dobrote nam je naklonil brez najmanjše naše lastne zasluge, dà, celo brez našega zavestnega sodelovanja, iz gole ljubezni svojega Srca. Če bi nič drugega ne bil storil za nas, že zaradi te dobrote, bi ga morali večno ljubiti. A njegova božja dobrota gre še dalje.

Ko človek po lastni krivdi izgubi nadnaravno življenje milosti, ko stori smrten greh in tako z žalitvijo povrača božjemu Srcu njegove velike dobrote, pa to užaljeno Srce ne zavrže grešnika. V zakramentu svete pokore nam je pripravil kopel, v kateri očistimo svoje duše grehov. Odpusti nam vse žalitve, če se jih skesano obtožimo, vrne nam zopet posvečujočo milost in z njo vse zasluženje, ki smo si ga pred grehom pridobili. Pomislite, dragi verniki, kolikokrat vam je Jezus v neskončni ljubezni svojega Srca že odpustil! Vedno znova odpušča, ne naveliča se čakati grešnika, da se skesan povrne k njemu. Kdo med nami bi bil pripravljen najgršo nehvaležnost in najhujše žalitve tolikokrat odpuščati, kakor jih nam Jezus odpušča?

6. Že s temi dobrotami je Jezusovo presveto Srce zaslužilo, da ga ljubimo. Vsaj toliko bi mu morali svojo hvaležno ljubezen pokazati, da se mu v misli in z besedo zahvaljujemo in da njegove milosti tako uporabljamo, kakor On želi. A Jezus se ni zadovoljil samo s tem, da nam nadnaravne dobrote v najobilnejši meri deli. Še drugače je hotel zaslužiti našo hvaležno ljubezen. Naša trda srca je hotel omehčati s tem, da je iz ljubezni do nas za nas trpel in umrl.

Jezus sam je v nočnem pogovoru z Nikodemom globino božje ljubezni pokazal, ko je dejal: »Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak imel večno življenje« (Jn 3, 16). Nebeški Oče je dal svojega Sina v človeški naravi na svet in s tem dokazal, kako zelo ljubi človeški rod. Sin božji pa je »zaradi svoje velike ljubezni, s katero nas je vzljubil« (Ef 2, 4), sebe v trpljenju in bridki smrti daroval za nas.

Koliko je trpelo njegovo presveto Srce! Pomislite le na strašne ure v vrtu Getsemani, ko je za nas krvavi pot potil. Smrtne muke, žalost, strah in gnus nad grehi vsega človeštva so stiskale njegovo čisto in sveto Srce. Nobeno človeško srce ni in ne bo toliko bridkosti in muk trpelo kakor Jezusovo Srce. Saj tudi ne more. Že ena sama kapljica Jezusove getsemanske muke bi umorila najmočnejše in najzdravejše človeško srce. Jezus pa je s čudežem svoje božje vsemogočnosti vzdrževal svoje Srce, da je moglo do konca izpiti vso grenkost trpljenja in okusiti do zadnje

kapljice vse strašne muke. V tistih težkih urah na Oljski gori je Jezus nosil naše grehe na svoji duši. Naprej jih je videl in vedel za nje, nase jih je moral vzeti, da je zadostil za nje in nam zaslužil možnost odpustčenja. Tedaj je bil zavoljo naših grehov žalosten do smrti. Duša mu je drhtela gnusa in bridkosti, ko je neizrekljivo grdo in težko breme vseh naših grehov ležalo na njej. — Tedaj pa je skozi temo grehov, ki so ga zagrijnili kakor strupena megla, videl tudi našo ljubezen, slabotno in nestanovitno sicer, pa vendar željno mu za lastne in tuje grehe zadoščevati. Tedaj je videl tudi našo pobožnost prvih petkov, ki jo letos opravljamo. To mu je bilo v tolažbo. »Prikazal se mu je angel iz nebes in ga krepčal« (Lk 22, 43).

Ni pa še bilo konca bridkosti za Srce Jezusovo. Koliko je moralo še prenesti zasramovanja in zaničevanja! Hlapci velikega duhovnika in biriči so Jezusa na nečloveški način sramotili, ko ga je veliki zbor pozno ponoči obsodil na smrt. Sv. Matej na kratko poroča: »Nato so mu v obraz pljuvali in ga bili s pestmi. Nekateri so ga tolkli po licu, govoreč: Prerokuj nam, Kristus, kdo te je udaril« (Mt 26, 67. 68). Tako so se norčevali z njim in z njegovo božjo vsevednostjo.

Ko je bil Jezus izročen Pilatu, ga je ta skušal izpustiti, ko se je prepričal, da je nedolžen. Dal je ljudski množici, zbrani pred sodno palačo na izbiro, ali naj jim izpusti Kristusa ali pa »zloglasnega jetnika, ki mu je bilo ime Baraba« (Mt 27, 16). In nahujskana množica je zahtevala, da izpusti Baraba, Kristusa pa je zavrgla. Kaj je tedaj Jezusovo Srce trpelo, si ne moremo predstavljati. Kako je ljubil to ljudstvo, zanj se žrtvoval, zaradi njih in zaradi njihovega zveličanja je prišel na svet, nešteto dobrot jim je izkazal — in v zahvalo vpijejo: križaj ga, križaj ga! Razbojnika in ubijalca Barabo pa sprejmejo z glasnim veseljem.

Potem so Pilatovi vojaki Jezusovo Srce napolnili z novo bridkostjo. Zbrali so vso četo okrog njega, ga norčavo kronali za kralja s trnjevo krono in se mu klanjali: »poklekovali so pred njim ter ga zasmehovali, govoreč: Pozdravljen, kralj judovski! Opljuvali so ga in mu vzeli trst ter ga bili po glavi« (Mt 27, 29. 30). Jezus si je bil popolnoma svest, kolikšno češčenje zasluži od vseh stvari, zlasti pa od človeka. Sin božji je, pravi, neskončno sveti Bog, ki ga vsi angeli molijo in ga morajo moliti vsi ljudje. In namesto molitve in češčenja — glejte, pljujejo vanj, ga bijejo po obrazu in po glavi in se na najgrše načine spakujejo pred njim. Boga imajo za pustno šemo! Kako je moralo to Jezusovo Srce boleti! A vse prenese, ne maščuje se, ne kaznuje svojih surovih sramotilcev. Saj bi jih mogel kaznovati takoj. Če bi jim on ne vzdrževal življenja celo med sramotenjem, bi mrtvi popadali pred njim po tleh. Iz ljubezni do njih in do nas prenaša vse sramotenje, da nas vse odreši.

Na križu razpet visi Jezus v nepopisnih bolečinah. Pa hujše ko telesne bolečine so muke njegovega Srca. Mi mogoč dočimo ga sra-

motili, zmajevali z glavami in se mu posmehovali še v smrtni uri. A najhujše za Jezusovo Srce je bilo, da je tudi nebeški Oče skril svoje obličje in mu je Sveti Duh odtegnil svojo ljubezen, da je čisto sam, popolnoma zapuščen trpel zadnje najtežje muke in mu je bila duša pogreznjena v najtršo temo, iz katere je zaklical: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« (Mt 27, 46).

Postoj nekoliko pred križem, premisli nepopisno hudo stisko in bridkost, ki napolnjuje Srce umirajočega Jezusa, in priznaj s svetim Pavlom: »Mene je ljubil in se zame žrtvoval« (Gal 2, 20). Edino ljubezen do nas in nič drugega ga ni nagnilo, da je samega sebe v naše odrešenje žrtvoval. Kaj mislite: ali je zaslužil, da ga zato ljubimo z vsem srcem, z vso dušo? O, pač! »Njemu, ki nas ljubi in nas je opral naših grehov s svojo krvjo« (Raz 1, 5), darujmo in posvetimo vso svojo ljubezen. Nikoder po svetu ne bomo našli večje ljubezni, nihče nas ni in nas ne bo bolj ljubil kakor Jezus, naš križani Odrešenik. »Večje ljubezni nima nihče, kakor je ta, da kdo dá svoje življenje za svoje prijatelje« (Jn 15, 13).

Z nepopisno muko svojega Srca in z bolečinami svojega telesa nas je odkupil, sebi odrešil, da bi bili na zemlji in v večnosti njegovi. Ali ni to nedopovedljiva sreča za nas? Lastnina najmočnejšega, najmodrejšega, najdobrotljivejšega in najljubeznivejšega Srca smo. Po preroku Izajiju nam govori: »Nikar se ne boj, ker odrešil sem te, in po tvojem imenu te poklical. Ti si moj!« (Iz 43, 1). Spoznajmo in priznajmo, kar pravi: ti si moj! in tudi mi mu recimo: Tvoji smo, o Jezus!

7. S trpljenjem nam je Jezus dovolj dokazal svojo ljubezen in preobilno zaslužil našo ljubezen, pa vendar Jezusu to še ni bilo dovolj. Srce ga je sililo, da je storil še več. »Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28, 20). Ker nas ljubi, hoče biti osebno blizu nas, ne samo kot Bog, ki je povsod pričujoč, ampak tudi kot človek. S svojim človeškim Srcem hoče do konca sveta biti med svojimi, katerim je »skazal ljubezen do konca« (Jn 13, 1). Postavil je zakrament presvetega Rešnjega Telesa. Svoje božje veličastvo je zaprl v podobo preprostega kruha, najvažnejše človekove hrane. V neživi podobi kruha živi med nami, biva na neštetih krajih dan in noč sredi med svojimi, deluje v presvetem zakramentu čudovito v naše posvečenje.

Kdor resnično ljubi, želi biti pri tisti osebi, katero ljubi. Najrajši je pri njej, najbolj srečen je, kadar ji more biti blizu, vsako priložnost z veseljem uporabi, da jo obišče. Tako tudi ljubezen Jezusovega Srca hrepeni po nas — in ker je vsemogočna, je mogla iznajti način, da ostane pri nas do konca sveta. Jezus je med nami, da nam je čisto blizu vedno, v težavah in skušnjavah, v dvomih in malodušnosti, v stiski in trpljenju, v življenju in v smrti. O, čudovita ljubezen Jezusovega Srca! Nikjer se ne kaže lepše kakor v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa. V njem nam žrtvuje svojo svobodo, zaradi nas je postal jetnik svoje ljubezni do

konca sveta, da nam pomaga, svetuje, nas razsvetljuje in z milostjo napolnjuje, kadar smo potrebni. Saj je vedno pripravljen pomagati, kadar želimo, in sam nas vabi: »Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil« (Mt 11, 28).

Dragi v Gospodu! Ali je treba še več dokazov za Jezusovo ljubezen do nas? Ne, za pametnega človeka, ki ima srce, ni treba nobenih dokazov več. Kar je Jezus za nas iz ljubezni storil: njegove brezmejne dobrote, njegovo trpljenje in njegovo bivanje med nami v najsvetejšem zakramentu, vse to so tako močni dokazi njegove ljubezni, da mora vsak, ki jih le nekoliko premisli, spoznati, da na vsem širnem svetu ni srca, ki bi nas toliko ljubilo, toliko za nas storilo, kakor presveto Srce Jezusovo, da torej ni nobenega drugega srca, ki bi bilo vse naše ljubezni bolj vredno. Ta velika in vedno trajajoča ljubezen Jezusova — ali bo omehčala naša mrzla srca, da začnejo Jezusa ljubiti, resnično in stanovitno ljubiti nad vse drugo? Ali pa bodo — kar Bog ne daj — naša srca ostala trda in zakrknjena? Čigar srce Jezusova ljubezen ne more ogreti, temu ni pomoči več. »Torej ljubimo (ga), ker nas je on prej ljubil« (Jn 4, 19).

8. Ljubimo ga! Toda, kako naj mu pokažemo svojo ljubezen? On sam nam je povedal: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem« (Mt 22, 37).

Ljubiti ga moramo z vsem mišljenjem. Z razumom moramo skušati Boga vedno bolj spoznati, njegovo ljubezen do nas, njegovo neskončno vrednost in svetost, ki je naš končni cilj, h kateremu moramo dospeti. Boga moramo postaviti na prvo mesto v svojem mišljenju, ga najviše ceniti in zato ga častiti, moliti. Če ga bomo najviše cenili, ga bomo tudi najbolj ljubili, kajti, kar človek nad vse drugo ceni, to tudi najbolj skrbno čuva in z vso ljubeznijo varuje.

Ljubiti moramo Jezusa z vso dušo, to je s svojo voljo, ki jo moramo podrediti njegovi sveti volji. »Kdor ima moje zapovedi in jih spolnjuje, ta je, ki me ljubi« (Jn 14, 21), pravi Jezus sam. Koliko Jezusa v resnici ljubimo, spoznamo na tem, kako zapovedi božje spolnjujemo. Imamo jih, poznamo jih — da jih pa tudi spolnjujemo, k temu nas nagiba ljubezen do Njega. Čim močnejša je v nas ljubezen, tem vestneje in zvesteje bomo izvrševali vse, kar nam on po svojih zapovedih nalaga. Otroci, ki svoje starše res ljubi, jih tudi rad uboga. Ne samo rad, tudi lahko jih uboga, ker ljubezen olajša vsako premagovanje, da ga otroci niti ne čuti. Isto velja v našem razmerju do Boga, kakor piše sv. evangelist Janez: »V tem je božja ljubezen, da spolnjujemo njegove zapovedi. In njegove zapovedi niso težke« (I Jn, 5, 3). Kako more trditi, da zapovedi božje niso težke, ko se pa mnogim zde tako težke, da jih kar ne morejo spolnjevati? Oboje je prav: enim niso težke, drugim so pretežke. Tistim, ki Jezusa ljubijo in iz ljubezni do njega zapovedi spolnjujejo, niso težke; onim pa, ki nimajo ljubezni ali imajo preslabotno ljubezen, so seveda

zelo težke in pretežke. Vprašajte človeka, ki koga zelo močno ljubi, ali mu je kaka pot prehuda, prečuta noč predolga, kaka žrtev pretežka za ljubljeno osebo? Saj vsakdanja izkušnja uči, da ljubezni ni nič pretežko. Do Jezusa bi morali imeti največjo ljubezen, torej bi se nam ne smela zdeti nobena zapoved božja pretežka.

Morda si kdo sam pri sebi misli, da taka ljubezen mori v človeškem srcu veselje in srečo, češ, če se moram toliko premagovati, da vse božje zapovedi spolnjujem, potem se moram marsikateremu veselju odreči, ne morem mladosti in prijetnosti življenja uživati tako, kakor si moja narava želi. To bi bilo žalostno življenje. In res mislijo nekateri tako in tudi govorijo tako in s tem še druge zapeljujejo v grešno veselje. Tako mnenje je velika zmeta! V grehu veselja in sreče ni. V grehu je kvečjemu neka omama, iz katere se človek še nesrečnejši zbudi. Poskusi zapovedi božje spolnjevati zaradi Jezusa in njegove ljubezni, pa bo tvoje srce začelo čutiti božjo ljubezen, ljubiti ga boš začel z vsem srcem, kakor ukazuje prva in največja zapoved. Tedaj boš okusil sladkost, lepoto in srečo božje ljubezni, ki daleč presega vse, kar more nuditi človeška ljubezen. Popolnoma uživali bomo to ljubezen šele v nebesih, kjer bo vera prenehala in se spremenila v gledanje božje, kjer bo upanje prešlo in se spremenilo v trajno posest Boga, a ostala bo ljubezen poglobljena in povečana, kajti »ljubezen nikoli ne mine«. »Prizadevajte si torej, da boste imeli ljubezen« (I Kor 13, 8. 14).

9. Ko smo zdaj nekoliko premislili ljubezen Jezusovega Srca do nas in smo spoznali, kako naj ga ljubimo z vsem mišljenjem, z vso dušo in z vsem srcem, kaj bi, dragi verniki, odgovorili Jezusu, če bi vas vprašal imenoma kakor Simona - Petra: »Simon, sin Jonov, ali me ljubiš?« (Jn 21, 16). Ali bi mogel ti mož in ti žena, ti fant in ti dekle in ti nedolžni otrok, ali bi mogli vsi odgovoriti vsevednemu Jezusu tako odkrito kakor Peter: »Gospod, ti vse veš, ti veš, da te ljubim.« Če morete takoj tako odgovoriti, blagor vam. In če si še ne upaš tako odgovoriti, ker se bojiš, da bi Jezus videl neresnico v tvojem srcu, naj bi to, presvetemu Srcu Jezusovemu posvečeno leto v tvojem za Boga že mrzlem srcu vnelo veliko in gorečo ljubezen, ki te bo za čas in za večnost osrečila. Če boste pobožnost prvih petkov prav opravljali, tako da se boste skesano in odkritosrčno spovedovali in sveto obhajilo ponižno in pobožno prejemali, bo presveto Srce v vas užgalo to ljubezen in boste v njej rastli od meseca do meseca. Potem se ne bojim več za vas in za vaše duše, naj pride nad nas, kar hoče, ker »vemo, da tistim, ki Boga ljubijo, vse pripomore k dobremu« (Rimlj 8, 28).

Naj vas, dragi verniki škofije, kjer koli ste, doma ali na tujem, tisočkrat blagoslovi in z vsemi milostmi napolni presveto in vse ljubezni vredno Srce Jezusovo. Amen.

V Ljubljani, dne 19. januarja 1942.

† Gregorij,
škof.

2.

Postna postava za leto 1942.

Pooblaščen od sv. očeta (Indultum S. Congregationis pro negotiis ecclesiasticis extraordinariis de die 19. mensis Decembris 1941 A. A. S. XXXIII—1941 pg. 516 sq) dajem za leto 1942, dokler bo trajala vojska, vsem vernikom ljubljanske škofije splošno olajšavo postne postave tako,

da velja strogi post (zdržek od mesnih jedi in mesne juhe ter pritrganje v jedi)

samo na pepelnico (18. februarja) in na veliki petek (3. aprila).

Vse druge postne dneve je dovoljeno večkrat na dan jesti ter uživati mesne jedi. (Ta olajšava velja tudi za redovnike in redovnice).

To olajšavo daje sv. oče papež zaradi vojnih razmer, ko je postala prehrana težka in si verniki mnogokje ne morejo preskrbeti hrane po svojih željah in potrebah, pa morajo jesti, kar dobijo in kadar dobijo.

Vernike, ki se bodo posluževali te postne olajšave (zlasti duhovne in redovne osebe), opozarjam in prosim, da post nadomestijo z drugimi dobrimi deli: s prostovoljnim samopremagovanjem, z miloščino, z deli telesnega in duhovnega usmiljenja, ko je med nami toliko telesne in duhovne pomoči potrebnih; zlasti pa naj mnogo molijo po namenu sv. očeta. (V zavodih in samostanih naj to molitev opravljajo skupno.)

Škofijski ordinariat v Ljubljani,

dne 28. januarja 1942.

† Gregorij,
škof.

Jože Jagodic,
škof. kancler.

V s e b i n a : 1. Pastirsko pismo za l. 1942. — 2. Postna postava za l. 1942.

Izdajatelj: Škofijski ordinariat (Ignacij Nadrah). — Odgovorni urednik: Jože Jagodic.
Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič).

